

της Διαπλάσεως ζητεί τάρχηκα και την διαμονήν του 'Απογόνου του Νέστορος. — Δι' άλλας πληροφορίας δέν υπάρχει σήμερα χάρος. Αι σπουδαιότεραι θά δημοσιευσθού εις τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν: — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίρρη με τὸν Δύγερινόν, Ἄγροπολογιῶτατον καὶ Ροβέρ- τον Γυσιόκρον — ἡ Σαλονίτικη Ἐλῆ με τὴν Χαμένην Εὐτυχίαν, Πολυζέτην Σημέ- τα καὶ Κατίαν Πεσάλη — ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ με τὴν Οὐρανίαν Μακρήν — ἡ Φονοκωδάλαια με τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Χρυ- σορρόαν Πακτωλὸν καὶ Μενεξεδέτιαν — ἡ Ρω- δοφωτισμένη Δύσις με τὸν Χιακὸν Οὐρίοντα, Χιακὴν Μαστιχὰν καὶ Φθινοπορινὴν Νύκτα — ὁ Ρωμαῖος Κικέρων με τὴν Μαργαριτοφόρον — τὸ Ζωφροδὸν Νέφος με τὸν Κινέζον Ἀπ, Εαν- θὴν Νησιωτοπούλιαν καὶ Μαρίδαν τοῦ Εὐρύτου — ἡ Ἑλληνικὴ Φουταρέλλα με τὸ Μενεξε- δένιο Μπουκετάκι, Μενεξεδέτιαν καὶ Ἀρχηγὸν τῶν Μολυβένιων Στρατιωτῶν — τὸ Χαριτω- μένο Χελιδονάκι με τὸν Κρέοντα Κυριακίδην — ὁ Δημ. Φιλέρης με τὴν Καλλιφώναν Ἀρ- σακειάδα, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Εὐλι- κρινὴ Φιλίαν — ἡ Ἐνδοξὸς Φαριατὴ με τὴν Ρομαντικὴν Καρδίαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Τριανταφυλλέτιον Καμπον — ἡ Βοσκο- πόουλα τῆς Δίρρης με τὴν Καρδίαν ὑπὸ Πέ- τραν, Κόδρον καὶ Περίλυπον Ὀργανήν — ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης με τὸν Ἀσπροπο- ταμίτην καὶ Τάνταλον — ὁ Φοβερός Τιτὰν με τὸν Ἀριελ, Ἀσπροποταμίτην καὶ Σφίγγα τῶν Πάγων — ὁ Σπαρτιατικὸς Ζωμὸς με τὸν Βασιλέα τῶν Κατέργων, Ἡμερον Περιστερὰν καὶ Φαίδιμην — ἡ Καλλιφώνος Ἀρσακειὰς με τὴν Ἑλληνίδα τοῦ Βορᾶ, Νεαρὸν Κερ- κυραῖον καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα — ὁ Σπύ- ρρος Τρακάκης με τὴν Ἀμυγδαλὴν τῆς Κρανῆς καὶ Θάλειαν Γλαράκην — ἡ Ἀρ- γυρὰ Σοφίκα με τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Νάναρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Σμυρνηπού- λαν — ἡ Ἀποκτίσα Ἐλπίς με τὸν Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Ναυτοπούλιαν — ὁ Τριανταφυλ- λένιος Κάμπος με τὸ Αουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Δύγερινόν καὶ Ἀσκληπιάδην — ἡ Οὐραλίς με τὴν Αἰγυριατὴν Ἀθηνᾶν καὶ Ἀττικὴν Μοῦ- σαν — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου με τὴν Πε- ρίλυπον Ὀργανήν καὶ Μενεξεδένιο Μπουκε- τάκι — τὸ Ἐνδοξὸν Σοῦλι με τὸν Λύκον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἐπατήρησον.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Μαρίδαν τοῦ Εὐ- ρύτου (ἡ ὁποία φέτος ἔπιτύχησε νάσολαύση τὴν ἑορτὴν τῆς εἰς τὴν ἔξοχὴν, μακρὰν τῆς τυπικότη- τος τῶν ἐπισκέψεων τῆς πεπισμένης εὐχαριστή- σεως) καὶ τοῦ χρόνου!) Σμυρνητάκι (σοῦ ἔστειλα μέσον τοῦ κ. Θεολ. Δ. τὰ ζητηθέντα Μ. Μυστικά· εἰς τὸ Ε' Δελτίον θά δημοσιευσθῇ τὸ ξεσπάθωμά σου, μὴ ἀνησυχῆς.) Ἴον τοῦ Ἀ- γροῦ (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἐνθου- σιασμὸν τῶν ἐν τῷ Ἀρσακίῳ φίλων μου) [Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν τῶν χαριτωμένων αὐ- τῶν σκηνῶν.) Ρομαντικὴν Καρδίαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθλοῦσαν.) Σπύρ κ' Ἐλα (δὴ αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε παλαιὰ καὶ γνω- στότατα· ἀπορῶ δὲ πῶς με διαβεβαίωνεις ὅτι εἶνε ἔργα σου!) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἔχε ὑπο- μονήν· ὅλα μαζί δέν γίνονται· ἓνα-ἓνα!) Νερο- χελιδονή (ἔστειλα) Ζωφροδὸν Νέφος (ἔχε· ποτὲ δέν ἔρριψα τετραδίων σου εἰς τὸν κάλαθον· αἱ λύσεις ἐλήφθησαν.) Νεαρὸν Μουσικόν (θὰ σου στείλῃ, διότι στέλλει πάντοτε τακτικώτατα.) Μαθρον Πετηνὸν (εὐχαριστῶς· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυ- μον ποῦ ζητεῖ, τὸ ἔχει· ἄλλῃ φίλῃ μου· νὰ μου γράψῃ ἢ ἴδια καὶ νὰ μου στείλῃ πρὸς ἐκλογὴν ἄλλα.) Ἐρρίκον Μασσαί (γιατὶ γράφεις με κῶκινην μελάνην; νὰ γράψῃς με μαύρην, παιδί

μου, καὶ παιδὸ καθαρά, διότι πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαβάω τὸ γράμμα σου.) Ἀνθούχορ (Πνεῦμα (πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὰ τῆς ὥραιας ἐκδρομῆς· ὅ, ἔχετε λαμπρὸν Γυμνασιόαρ- χὴν) Μακροχαίτην Λέοντα (ἐλπίζω, δι' μετὰ τὰς ἐξετάσεις θὰ μου γράψῃς συχνά.) Ρεῦμα τῆς Προποντιδῆς (ἀπεναντίας, πολὺ εὐχαριστῶς ἀνέγνωσα τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θὰ ἔδωκα κατὰ τί, ἂν μου ἔγραψες συχνότερα.) Κο- κορομυαλὴν (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθλοῦσαν.) Ἀρράκι τοῦ Γαλατερῆ (ἔστειλα.) Τρομερὸν Πιρνετα (8, 9, 10) Ἰόνιον Νῆσον, Ἀδύγερινόν (ἔδεν εἶνε ὁ βίος Μάιος. . . Ἰούλιος δὲν εἶνε!) Αἰγατὸν Ἠέλαρος (ἀρτίτερα.) Σιωπηλὴν Νύκτα (ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των' ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.) Ἑλληνικὴν Ναυ- αρχίδα (ὅσα τῷ Θεῷ, ὅλοι καλὰ.) Κατάθαν (σὲ συγχαίρω δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἑλληνοπαίδος.) Ἀγαπημένην Ἀδελφούλιαν (σὲ συλλυπούμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς γαγιᾶς, καὶ εὐχομαι ταχέως ἀνάρρωσιν εἰς τὸν παπποῦν· ὁ κ. Ξενοπούλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτοῦ.) Μαγικὴν Εἰκόνα ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον γραμ- ματάκι, καὶ μυστὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπά- θωμά) Φιλαγγλὸν Ἑλληνα (ἐκτός των δημο- σιευθέντων εἰς τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1889, 1896 καὶ 1898, ἄλλα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν δέν ἔχω· εἰ· τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλείψῃς δεκάλε- πτον καὶ ὄχι πεντάλεπτον γραμματόσημον.) Μοῦ- σαν τοῦ Λοροῦ (ἐλαβες τὴν καλλιγραφίαν· ἀλλὰ διατὶ δέν ἐσημείωσες τὴν ἡλικίαν σου; ἡ πλη- ρορορία σου εἰς τὸ προσεχές· παρακίσει εἰς τὴν Ρωσσίαν.) Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως (νὰ σε ἴδω λοιπὸν τῶρα) Καλὸς Ὁρισὸς (ἡ τρυφῶ- νες, βλέπει, δέν βρίσκονται ἔτσι εὐκολα.) Βο- σκοπούλιαν τῶν Ἀγγάρων (ἔστειλα, γράψε μου.) Γατίτσιαν Σπῶ (μὰ τί ἔγινες τόσον καιρὸν· εὐγε δι' ὅσα μου γράφεις περὶ Ἑλληνοπαίδος διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθλο- σιν.) Εὐλικρινὴ Φιλίαν (βάρος; διόλου!) Φύγε ἀπ' εἰδῶ (καὶ ἄνω· ἡ Ζεθδίτσα μεταφράζει συχνὰ ἔργα ἀπὸ τῆς Ἀσκληπιάδης) καὶ ἄνω ὁ Ἐρανὸς μας προσεῖται· ἀς μὴ ἀπελπίζωμεθα! κατὰ κάμνον καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλληνοπαῖδες.) Ἐξέρι- στον Ἀρματωλὸν (ἂ! ὄστε τὸ ἴδιόν σου ὄνο- μα δέν κατώρθωσε νάνανύγησῃ ἡ Ἐλένη Λου- κάτου· καὶ τῶρα; . . . καλὴν ἐπιτυχίαν· εἰς τὰς ἐξετάσεις.) Ἑλληνίδα τοῦ Βορᾶ (εἰς τὸ προ- σεχές· ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σου ἀρέσουν τόσον οἱ Ἀθ. Περιπάτοι.) Ἀπόγονον τοῦ Χάου (αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μάλιστα, εἶνε ὥραιότερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγουμένα· ὁ Κα- νονισμὸς μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς τὰ ἀδέλφια των δίδει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν μέ- ρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς· τῶρα, τί θέλεις νὰ κάμω; . . .) Κίχλην (φίλη!).) Ἀθισμένην Βασιλίαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς δια- θέσεις.) Καρχαρία τοῦ Φαλήρου κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.
Οὐ χίμησ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλου, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμίζεται φρ. 1
296. Αεζιγίριφος.
Δυὸ γράμματα, εἰς σύνδεσμος καὶ κάποιον ἐρ- γασίον [γαλίον].
Ἀποτελοῦν γνωστότατον ὄνομα γυναικείον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταγματῆου τῆς Ταρρακῆς [Ε]
297. Στοιχειόγραφος.
Εἶνε ἄγριο θηρίο
Κι' ἂν ἀλλάξῃ ἓνα στοιχεῖο,
Εὐθὺς λάκκο θά του σκάψῃς.
Ζωντανὸ γὰ νὰ το θάψῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου [Ε]

298. Τονόγραφος.
Ἐν ἐπίθετον ποῦ ἐξέρχεται, ἂν παροξυτονισθῇ, Κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου, εἰς τὸ σῶμά σου θά ῥθῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς [Ε]
299. Ἀναγραμματισμός.
Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρισης,
Καὶ θά μ' ἔχῃ τὸ λεμόνι
Ἄν με ἀναγραμματίσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασομῆλλος [Ε]
300. Συλλαβικὸν Τρίγωνον
1.— Τὸ πρῶτον εἶνε ναύαρχος ἀρχαῖος, ἔλακουστός.
2.— Τὸ δευτέρον μου σοφιστὴς εἰς δλους σας γνω- [στός].
3.— Μὲ ἔχουν ὅλ' οἱ σκελετοὶ, καὶ ἔχων καὶ ἂν- [θρώπων].
4,5.— Ἡῦρες τὰ πρῶτα; καὶ ἡμᾶς θὰ εὖρρη χω- [ρίσι κόπον].
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]
301. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 = Βασίλειον
2 6 3 4 1 = Θεῶ
3 4 3 5 6 = Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος
4 3 2 1 = Δένδρον ἢ πῶλις.
5 6 1 = Ὅρος
6 5 6 = Ἀντανωμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]
302—303. Ἀπροσδόκητος.
1.— Τὶ κάμνει ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐπὶ λό- φου κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου;
2.— Τὶ ἴσχυρότερον ἐνὸς Ἑλλήνου;
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]
304. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ δεπλῆς Ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστη των κάτωθι λέξων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ- τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὡν τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰ σχηματίζουσαν κατὰ σειρὰν ἀρχαίαν πόλιν, τὰ δὲ τέταρτα μέλος τοῦ σώματος· τρίτος, διάτονον, πλάτος, ποθρον, ἄλτος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους [Ε]
305. Φωνηεντολόπιον
*—ε—κρ—γν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδίδος [Ε]
306. Γρίφος.
H I : η x δι 1 H η η
θῆλυ N, a η πῶλος η
ην αντα Κ. η η
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατοῦ Θεοδοσίου [Ε]
307. Μαγικὴ Εἰκόνα.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 204 Μαγικῆς Εἰκόνας. Τὸ κομμένον ἄλογον θά ζωγραφισθῇ ἀ- πλῶς ἐπὶ τοῦ Χάρτου των Ἀλύσεων, ἂνε περι- γραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.

191. Μύκονος (μῆλων, δς.) — 192. Κακία, ἀκακία. — 193. Πύργος—Πύρρος. — 194. Ἀστακός.
195. Π Β Κ
Α Ο Υ
Ν Ι Δ
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ — ΣΙΔΩΝ — 199.
Ν Τ Α
Ι Ι Η
Α Α Σ

6	21	18
27	15	3
12	9	24

198.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερτίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἀρχαῖς τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν ἑξ' Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπληκτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 17 Ἰουνίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ 25

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνεχία· ἴδε σελ. 201.)

— Ἐπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κα- λὺδην τοῦ Βερνιέ· τὸ δωμάτιον ἦτο ἄνω κάτω· εἰς τὸ ἔδαφος ἐφάνετο ἓνα με- γάλον τέλμα αἰμακτῆς Ἡρώτσης τὴν γυ- νοῖκα τῆς γειτονικῆς καλύδης, ἐκείνην ἡ ἑποικὴ εἰσῆλθε τὸν ἱατρὸν Αὐτὴ με τὴν ὠχρότητά της, μετὸν τρόπον της ἐμαρ- τύρει, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος· εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρῶ- τὴν στιγμὴν ἐνόησα ὅτι ὁ δο- λοφόνος εἶνε ὁ ἄνδρας της. Αὐτὴ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη καὶ νὰ μοῦ εἴπῃ· ὅλοι τὸ γνωρίζουσαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ τὸ εἴπῃ φα- νερά· τὸν κύρ Ματάθον τὴν φοβοῦνται καὶ ἔξω οἱ ἄλλοι, ὅσον καὶ εἰς τὸ σπιτί του. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν τολμοῦν νὰ εἰποῦν καθαρά, τὸ ὑποδη- λῶνον, καὶ ἀπὸ τρία διάφορα μέρη ἐλαβὰ τὰς ἐξῆς ση- μαντικὰς πληροφορίας: Χθὲς τὸ πρῶτ' ὁ Ματάθος δὲν εἶ- χε πεντάραν ἤθελε νὰ βάλῃ ἐνέχυρον τὰ πράγματά του διὰ πενήντα φράγκα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδωκε, διότι δὲν ἀξίζουσαν οὔτε πέντε. Ἐν τούτοις, χθὲς τὴν νύκτα ἐ- παιξε διαβολομένα, καὶ ἐδει- κνυε με ὑπερηφάνειαν εἰς τοὺς συντρόφους του ψήγ- ματα χρυσοῦ καὶ κόνιν· ἐ- πείτα ἔκομα καὶ τραπέζει εἰς τοὺς φίλους του, — ὅλους ὡσὰν αὐτὸν, τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, — καὶ ἐώρα- ζε τὴν περιουσίαν του, προ- καλῶν ὅποιον τολμᾷ νὰ ἐλθῇ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρήσῃ.

ρος του εἰς τὴν ἀτιμωρησίαν, καὶ νομίζει ὅτι θά μᾶς φοβίσῃ ἐπειδὴ δέν ὑπάρχει ἐδῶ τακτικὴ ἐξουσία. Ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσωμεν πρὸ τοῦ καθήκον- τος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλεται. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδρῶσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία μᾶς λείπει· καὶ ἀμέτρες μιλί- στες. Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος· θὰ ζητηθῶμεν τὴν ὑπο- στήριξιν τῶν τιμῶν ἀνθρώπων, τὴν βοή- θειαν τῶν γεννητῶν, τὴν ὑποταγήν τῶν δειλῶν. Ἀπὸ τοὺς καταλληλοτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς

μάς Ματαδέλους θά σχημα- τίσωμεν ἓν τάγμα ἀρετὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ καταστήσῃ σεβαστὴν τὴν θέλησίν μας· οἱ ἀνθρωποὶ μας εἶνε καλὰ γυ- μνασμένοι· χάρις εἰς τὸν Βέμ- περ οὔτε ὄπλα οὔτε φυσίγγια μᾶς λείπουν, καὶ ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ δίκαιον. Τὴν ἐπαύριον χίλιαι ἄν- δρες ἦσαν ἐνοπλοὶ προσήλ- θον πολὺ περισσότεροι παρ' ὅσον ἤλπιζε ὁ κ. Μασσαί. Εἰς τὴν ἐκ τῶν προχείρου σχηματισθεῖσαν ἐκείνην φρου- ράν, ὅλοι σχεδὸν ἐγνώριζον τὸν χειρισμὸν τοῦ πολυκρότου καὶ τοῦ πυροβάλου, οἱ δὲ φλογε- ροὶ λόγοι τοῦ κ. Μασσαί εἶ- χον ἐμβάλῃ εἰς τὴν καρδίαν καὶ των μάλλον ἀδιαφόρων τὴν ἀπόβραση νὰ σωφρονίσουσαν ὅπως ἔπρεπε τὸν Ματάθον καὶ τὴν συμμορίαν του. Τώρα, λαβόντες θάρρος, ὡ- μίλουσαν καὶ οἱ δειλότεροι. Ναι, οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ματάθος δέν τὸ ἀπέκρυπτεν· εἶχε προαναγγεί- λῃ εἰς τοὺς κύκλους του τὸ κακούρηγμα· καὶ τὸ θλιβερόν ἦτο ὅτι κανεὶς δέν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἐξέκρινον τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν· εἰς πᾶσαν μι- κράν πλατεῖαν ὁ στρατὸς ἐ-

Ἄνεμος ἀρματωμένη ἔρχεται. Πρέπει νὰ φύγετε! (Σελ. 210, στήλ. α')

σταμάτα, ο δε κ. Μασσαί άνεγίνωσκε με φωνή δυνατήν και ήχηράν την έξής προκήρυξιν :

« Έργάται, μητέρες, έντιμοι άνθρωποι έν γένει.

« Ένας από τους άδελφούς σας έδολοφονήθη άνάνδρως, μία άτιμος κλοπή διεπράχθη ο δολοφόνος μεθοκοπή άναισχύντως με τα χρήματα του έγκλήματος του. Τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων είνε προσβολή εις όλους τους έντιμους άνθρώπους, άποτελεί κίνδυνον δι' όλους μας. Έν έλλείψει τακτικής έξουσίας, άνελάβομεν ήμεεις το δικαίωμα της άναρρίσεως, και έχομεν την δύναμιν να τιμωρήσωμεν τον ένοχον. Όσοι έβαρύνθησαν τας διαπραχάς και το θράσος των κακοποιών, όσοι έπιθυμούν ν' άπολαύσουν τους καρπούς των κόπων των, όσοι δεν θέλουν να θεωρηθούν ως συνένοχοι των δολοφόνων, ως βαδίσουν μαζί μας.»

Είς κάθε μέρος όπου έξεφώνει την προκήρυξιν ταύτην ο Μασσαί, έπευφημίαι και εύλογίαι ήκούοντο· πολλοί τον άπεκάλον σωτήρα· πλήθος δε ποικίλον, άνδρών γυναικών και παιδιών παρηκολούθει το ένοπλον τάγμα. Η πολυάριθμος ήδη συνοδεία διηυθύνθη εις το καπηλείον «ή Έλπίς.» Ητο γνωστόν ότι ο Ματάδος είχε διανυκτερεύσει εις το καπηλείον διασκεδάζων κυρίως ειπείν αυτός και οι σύντροφοί του ούτε ήμέραν ούτε νύκτα διέκοπτον το φαγοπότι των, ειμή μόνον ότε έξηπλώνοντο, επάνω εις τας τραπέζας, δια να κοιμηθούν· κανείς εξ αυτών δεν επέστρεψεν εις την κατοικίαν του, κανείς δεν έσκέφθη να επαναλάβη την εργασίαν του. Χωρίς άλλο έσκόπευσον να έξακολουθήσουν, όσον το δυνατόν περισσότερο, την εύχάριστον αυτήν ζωήν· και όταν έτελείοναν οι πόροι των, θα έμάδιζαν κανένα άλλο πουλί !.

« Άλλ' ο ιδιοκτήτης του καπηλείου, εις παμπόνηρος Λεβαντινός, όνομαζόμενος Μπενόνι, όστις είχε πελάταις τους χειροτέρους κακούργους από ότους είχαν σαρρεύσει εκεί, έξελθών το πρωί δια να ψωνίση, ώρμησεν άσθμαίνων εις το καπηλείον.

— Δύναμις άρματωμένη έρχεται σās κατηγορούν, καθώς φαίνεται, δια τον φόνον του Βερνιέ. Πρέπει να φύγετε το γρηγορότερον !

— Να φύγωμεν ! είπεν ο άρχηγός της συμμορίας με περιφρόνησιν. Και για ποίους μας παίρνεις ; Να ιδής τί τρομάρα θα πάσχη αυτά τα ψοφίμα μόνον να ιδούν τη μαλτέζικη μου την κάμα.

— Έγώ παίρνω επάνω μου να κρατήσω μακριά πενήντα άπ' αυτές τις βρεγμένες πουλάδες ! είπεν εις άλλος.

— Άμ' έγώ ; Έκατό τρώγω σε μία μπουκιά !

— Πολύ καλά είνε όλα αυτά, είπε

με θυμόν ο κάπηλος έγώ όμως δεν έχω όρεξιν να μου κάμουν θλάσσα το μαγαζί σου. Τέ λοιπόν άδειάστε μου την γωνιά, άδέρφρι, και 'ς την στιγμήν ! Δικό μου, θαρσώ, είνε το καπηλείο και το έξεπουλιζώ !

— Πώς το είπες ; είπεν ο μαλτέζος, πετάξτε τα παιγνιόχαρτα τα όποια έκράτει εις την χείρά του, βλέπω πως θέλεις να μας κάμης τον καμποτό. Για ξαναπές το αυτό πού είπες.

— Λέγω, έφώναξεν ο Βανόνι, λαδών θάρρος διότι ήσθάνετο ότι έπλησίαζεν ή ένοπλος δύναμις, λέγω και ξαναλέγω πως πρέπει να μου άδειάσετε την γωνιά !.

— Έγώ δε το κουνώ από 'δω, ό,τι σου περνάει καν' το.

— Άδέρφρι, σκούρα ή δουλειά μας ! είπεν εις των συνενόχων εισορμήσας εις το καπηλείον. Έρχονται, 'στα αλήθεια, άρματωμένοι, και άρχηγό τους είνε αυτοί οι Μασσαί, πού να τους πάρη ο διάβολος ! Πρέπει να το κόψουμε λάσπη, είδεμ ή χαήκαμε !

— Δε σās τώλεγα ; είπεν ο Μπενόνι. Άχ ! πάσι το κατάστημά μου !

— Για πάψε αυτό τον ξάψαλμό σου, να μη σου κάψω το λαρύγγι, είπεν άγριος ο άρχηγός· επειδή δ' εκείνος δεν έπαυε να φωνάζη, ο Ματάδος όστις ήτο ύψηλός και ρωμαλέος και άγριος την όψιν, ώρμησε μ' έν πήδημα, ήρπασε με τον σιδηρούν του βραχίονα τον Λεβαντινον, έκλεισε το στόμα του με έν μάκτρον, απέσπασε έν σχοινίον, έδωσε σφιγκτά τον Μπενόνι, και με έν λάκτισμα τον εκύλισε κάτω από την τραπέζαν.

— Καλή αρχή ! τους άλλους τώρα ! Παιδιά, ως όχυρωθούμε και 'στη στιγμή' μινούτο μη χάνωμεν !

— Δεν είνε καλλίτερα να παραδοθούμε ήσυχα ήσυχα και μία ώρα αρχήτερα ; είπεν εις από αυτούς.

— Τι κουτός πούσαι, καυμένο ! Δεν τους την κάνω αυτή τη χάρη ! Σάν μας βάλουν 'στο χέρι, μη σε νοιάζη, δεν γλυτώνομεν. Είδα κάμποσες φορές αυτό το Διαβολομασσαί. Δεν είνε από κείνους πού τα χάνουν... αλλά 'δω θαύρη το μάστορή του. Α ! με το Ματάδο λοιπόν τα βάλετε ; καλά ξεμπερδέματα !

Ταύτα δε λέγων ο Μαλτέζος, έμανδάλωνε τας θύρας, έσώρευεν εις πάσαν έξοδον τραπέζας, καθίσκλας, καθίσματα, κιβώτια, όλα τα έπιπλα του καπηλείου.

Έκείνην την στιγμήν ή ένοπλος δύναμις έφθασεν εις την πλατείαν. Είς άνθρωπος άπεσπάσθη από τους άλλους, έπλησίασεν εις την θύραν, και εκτύπησε τρία κτυπήματα με χείρα στιθεράν.

Κανείς δεν άπήνητησεν.

— Έπιθυμώ να όμιλήσω με τον Ματθαίον Μπενόνι, είπεν ο κ. Μασσαί με προσεκτικόν τονόν. Ν' ανοίξη άμέσως !

Είς φεγγίτης ήκούθη κατά το ήμισυ εις το επάνω πάτωμα.

— Ο κ. Μπενόνι είνε άδιάθετος προς το παρόν, είπε μία ειρωνική φωνή. Του έχει πιασθή ή φωνή του και είνε χειροπόδαρα πιεσμένος ; αλλά είμεθα φίλοι και θα του 'πώ τās διαταχάς σας.

— Αί διαταχάι μου είνε αυταί, είπε καθαρά ο κ. Μασσαί· τον διατάττω ν' ανοίξη τās θύρας του καπηλείου του· τον διατάττω να επιστρέψη τα χρήματα του Βερνιέ, τα όποια έκλεψαν άλλοι και αυτός άποκρύπτει. Έπί τίλους τον διατάττω να μου παραδώτη τον Ματάδον, κατηγορούμενον δια φόνον και κλοπήν και κρυπτόμενον έδω τώρα.

— Αυτά μονάχα ; ! είπεν ή χλευαστική φωνή. Και δε μπορούμε να μαθωμε τάχατες με ποιο δικαίωμα θέλετε να συλλάβετε τον Ματάδον, και τι λογαριάζετε να τον κάνετε άφ' ου τον συλλάβετε ;

— Έρχόμεθα να τον συλλάβωμεν έν όνόματι της δικαιοσύνης.

— Έλάτε να τον συλλάβετε λοιπόν, έβρουχήθη ή φωνή, άφήσασα τον χλευαστικόν τονόν της. Και για καλή αρχή πάρτε τουτο !...

[Έπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Υστερ' άπ' τον πατέρα σας και τη γλυκειά μητέρα, Παιδάκια μου καλόκαρδα, την Φύσιν ναγαπάτε : Τριανταφυλλένια ή χαραυγή σαν φέρνη την ήμερα, Ίδέτε, 'στην άγκάλη της σας προσκαλεί να πάτε.

Την ζαφειρένιαν αυρα της σας δίνει, — όπως το γάλα Μικρά πού σας άνέσταινε, — να γίνετε μεγάλα.

Ζωή κι' υγεία να πάρουνε τα τρυφερά σας στήθη, Σάν το δενδρι τάδύναμο πλατάνι πού άνεστήθη.

Φίλους καλούς να παίξετε τα πρόσχαρα χωράφια, Με λούλουδα χιλιόχρωμα με διάφανα χρυσάφια, και του βοσκου τάξενοισατο τραγούδι της φλογέρας

Στ' αντίλαλο πού εύφραίνεται να παίξη κι' ο άγέρας.

Εκει τάγρότου ή άξινα τάλετρι, το δρεπάνι, Με του πουλιου το λάλημα με του ρυακιου τους ήχους,

Λες κ' είνε Ύμνος του Παντός ατρούς ουρανούς πού φθάνει,

Και της Πατρίδος ποιήμα εις άθανάτους στίχους !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 205)

« Άλλ' εκίνος άνθίστατο ακόμη, δεν είχε πεισθή και δεν ήθελε να υποκύψη. Τότε ο Γκυ έξήγαγεν από το στήθος του το φυλακτόν της γραίης Βερνιένης, το έξήλωσε, απέστρεψεν έν χαρτίον από μέσα, και άνέγνωσε μεγαλοφώνως :

« Φοβουμένη δια τον υιόν της λατρεύου της μου Κυρία ; το μίσος των άμειλίκτων έχθρών του, τον άνέθρεφα υπό το όνομα του εγγόνου μου Γωλιτέρου, εις τον όποιον έδωσα το ιδικόν του.

« Ο νόμιμος κληρονόμος των κομητών της Φλάνδρας άνχηνωρίζεται από ένα σημάδι, εις σχήμα σταυρού, το όποιον έχει εις το στήθος, όπως όλοι οι άρχοντες της Δαμπιέρρης »

— Έ, έπείσθησ τώρα ; ήρώτησεν ο πρώην Γκυ μετά την άνάγνωσιν.

— Ναί, έπείσθη, άπήνητησεν ο πρώην Γωλιτέρος· είσαι κάτι περισσότερο από κύριός μου και αθένητης μου· είσαι φίλος μου, άδελφός μου ! Κανείς δεν είδε ποτέ άρσώσιν ως την ιδικήν σου, και ίκετεύω την μητέρα μου να μη μας χωρίση εις την καρδίαν της.

Η ευγενής Δέσποινα ήνοιξε τās άγκάλας της και ένηγκαλίσθη τα δύο παιδιά μετά της αυτής στοργής.

— Μα την αλήθειαν, Δέσποινα, είπεν ο αλήθης Γωλιτέρος γελών, μου φαίνεται ότι έτσι θα μας αγαπάτε καλλίτερα.

Και αυτή ή άκαμπτος μάμμη κατεδέχθη να συγκινηθή και να δώτη προς άσπασμόν την χείρά της εις τον πιστόν ιπποκόμον, ο όποιος έφέρθη τόσο γενναίως, μεθ' όλην την ως δειλού φήμην του.

Η Μάγδα έδέχθη όλας τās εύχαριστίας και τα συγχαρητήρια, των όποιων έδείχθη άξία ή έξυδέρκειά της.

« Άλλ' ή εύτυχετέρα όλων ήτο ή Μαργαρίτα. Δεν έχόρταινε να κυτάξη τον υιόν της με στοργήν, με υπερηφάνειαν μητρικήν. Ω ναί, ήτο όπως τον ήθελεν, όπως τον ήψχετο, εις τον ώνευρεύετο...

Κ' εκείνος την εκύτταζε με λατρείαν άφωνον. Η μητέρα του ! ήτο ή μητέρα του !. Γονατιστός παρά τους πόδας της, κατεφίλει περιπαθώς τās ώραις λευκάς χείρας, τās όποιας τψ άρινεν εκείνη, περιβάλλουσα αυτόν δια παρατεταμένου βλέμματος άγάπης.

— Εσθέρεις όμως, Γωλιτέρε μου, ότι είμαι δυσαρσετικμένος λιγάκι μαζί σου, πού μ' εστέρησες τόσο καιρό αυτή την εύτυχία ;

— Το ξεύρω, το ξεύρω, και να σου 'πώ, με τύπτει όλίγον ή συνείδησις· αλλά αν σου έλεγα την αλήθειαν, είμαι βεβαίωτατος ότι δεν θα με άφινες να παίξω το ρόλο μου.

— Ναί· τί καλά όμως πού εκρίτησες το μυστικό !

— Να τί θα 'πη να ξεύρη κανείς να λέγη ψεύματα, όταν προέπη, άπεκρίθη φαιδρός ο πρώην κόμης· και είμαι βέβαιος ότι για το τελευταίο μου αυτό, ή κλή μου ή γιαγιά θα μου συγχωρήση όλα μου τα ψεύματα, παρελθόντα και μέλλοντα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Πλήθος άπειρον συνωθείται από πρώιως εις τα περίεξ του καθεδρικου ναού και του αρχιεπισκοπείου, όπου ο Βασιλεύς διήλθε την νύκτα.

Την έκτην ώρα, οι ιερείς, περιβεβλημένοι τα χρυσά των άμια, λαμβάνουν θέσιν εις τον χορόν· κατόπι προέρχονται οι εκκλησιαστικοί και λαϊκοί ήγεμόνες, οι ύποτελείς εις τον Βασιλέα της Γαλλίας.

Έκ των τελευταίων τούτων, εις μόνος προήλθεν αυτοπροσώπως : ο δουξ Ούγρος Δ' της Βουργωνίας ο όποιος είνε μόλις δεκατεσσάρων έτών· οι λοιποί άντιπροσωπεύονται· άλλ' αν και άτελής, ή έμψυγος των ήγεμόνων είνε πολυάριθμος και επιβλητική.

Διακρίνονται εις αυτήν ο Βασιλεύς της Ίερουσαλήμ Ιωάννης Βριέννης· ο Φίλιππος Υρπελιός, θεός του Βασιλέως· ο κόμης της Βλατίας, και μέγας αριθμός επισκόπων.

Η κόμηςσα τās Φλάνδρας άντιπροσωπεύει τον φυλακισμένον σύζυγον της· ή δε κόμηςσα της Καμπανίας τον υιόν της, εις τον όποιον, ένεκα της τελευταίας του στάσεως, άπηγορεύθη ή είσοδος εις Ρήμης.

Αί δύο ήγεμονίδες άνταλλάσσου βλέμματα όργίλα...

Παρθένος έρις· είχεν έγερθή μεταξύ των : καθέμια επέμενε να κρατήση αυτή το στραταρχικόν ξίφος ένώπιον του Βασιλέως.

Είς μάτην επιχειροϋν να ταις παραστήσουν το γελοιον της αξιώσεως ταύτης, και να τας πείσουν ναρίτσου την άνδρικην ταύτην φροντίδα εις τον Δούκα της Βουλώνης· ούτε ή μία ούτε ή άλλη έννοεί να υποχωρήση.

— Μα τον άγιον Γεώργιον ! ανακράζει ή Δέσποινα Ιωάννα έν όργη· το ξίφος άρμόζει εις τους χείρας μου καλλίτερα παρά εις τās χείρας μερικών άνδρών, και θα το κρατήσω στερεώτερα από οιονδήποτε των μεγιστάνων !

Το ζήτημα υποβάλλεται εις την Άντιβασιλισσαν, ή οποία έρχεται εις την θύραν του Συνοδικου, όπου, παρ' την ιερότητα του τόπου, μέγας θόρυβος βασιλεύει, των μεν υποστηρίζοντων την Ιωάνναν, των δε άποφαινομένων υπέρ της κομήςσας της Καμπανίας, και των περισσότερων δηλούντων ότι ή έπιμονή των

δύο ήγεμονίδων είνε επίσης παράλογος. Η είσοδος της Λευκής άποκαθιστά προς στιγμήν την τάξιν, και αι δύο άντιμαχόμεναι έτοιμάζονται ναναπτύξου τα έπιχειρήματά των.

« Άλλ' ή Λευκή της Καστίλλης τās διακόπτει εις την πρώτην λέξιν :

— Περιτίτον να φιλονεικήτε, κυρίαί μου, είπε με τον ήρεμον και άποφασιστικόν εκείνον τονόν, ο όποιος επιβάλλεται πάντοτε ο κόμης της Φλάνδρας θα λάβη μέρος εις την τελετήν και αυτός θα κρατήση το ξίφος.

— Μα είνε έλεύθερος ; άνέκραξεν ή Ιωάννα κάτωχρος, νομίζουσα ότι πρόκειται περί του συζύγου της.

— Μάλιστα, κόμηςσα, άπεδόθη εις την άγάπην σας· θα τον ιδήτε μετ' όλίγον από την θέσιν, εις την όποιαν θα σας οδηγήση ο τελετάρχης μου, και όπου θα εύρεθήτε με καλήν και άξίαν συντροφίαν.

Μετα κόπου συγλύπτουσα την λύσσαν της, ή Ιωάννα αναγκάζεται ναποθέση τα έμβλήματα της ήγεμονίας και τον ίσχυρον μανδύαν με την λευκήν σισύραν, τον όποιον δεν έχει πλέον το δικαίωμα να φέρη, και, ψιθυρίζουσα λέξεις εύχαριστίας—όχι βέβαια με την καρδίαν της, — έξέρχεται από το Συνοδικόν.

— Είχατε προμαντεύση το κακόν, Δέσποινα ! — ψιθυρίζει ο Άρτουελ, ο όποιος την συνδέσει εύτυχώς έφροντίσατε να το προλάβετε, και ο άνεπίδός σας θα είνε φόβητρον αναγκαιότατον δια τον κόμητα Φερράνδον.

Η θύρα ανοίγεται.

— Άρχον Γκυ της Δαμπιέρρης, ή Αυτου Μεγαλειότης σας παρκαλεί να δεξιωθήτε καλώς την θέσιν σας.

Η Ιωάννα κλονίζεται· βλέπει με άπερίγραπτον έκπληξιν, άλλόρρων, το παιδίον το όποιον προχωρεί προς αυτήν.

Δεν είνε εκείνο, το όποιον είχε συλλάβη· δεν είνε εκείνο, του όποιου είχε δεχθή τον δροκον· και όμως ή Μαργαρίτα το όνομάζει «παιδί μου», κ' εκείνο την κράζει «μητέρα μου».

Λοιπόν ενεπαίχθη ;

Θέλει να όμιλήση, αλλά τα χείλη της τρέμουν και δεν είμπορεί να φέρωσση λέξιν.

— Δεν είνε αυτός ! ψιθυρίζει επιτέλους με μέγαλον κόπον.

— Όχι ! είνε ο ιπποκόμος του, να πάρη ο διάβολος ! βλασφημητό Άρτουελ, χωρίς να τον μέλη αν θα έσκανδαλίζοντο οι παρακαθημένοι.

— Ο ιπποκόμος μου, να τος ! άπαντά ο νεαρός κόμης, δεικνύων τον αληθή Γωλιτέρον, ο όποιος υπεκλίνετο μετά σεβασμού προσπεποιημένου. Έπαιξε πρόσωπον εύπατρίδου με τόσον έπιτυχίαν, διότι έχει αισθήματα ύψηλότερα από πολυλους εξ αυτών.

— 'Ο χαμένος αυτός μάς ἐπερίπαιξε ! ἐτραύλισε μὲ λύσαν ὁ Ἄρτουελ, σφίγγων τοὺς γρόνθους.

— Ὑπομονή ! ψιθυρίζει ἡ κόμησσα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ψυχραμίαν τῆς καὶ καθημένη, ἀγέρωχος καὶ εὐθιτενῆς, πλησίον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰσαγωγή τοῦ ὄργανου ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς ὅλους.

Ἡ τελετὴ ἀρχίζει.

Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δύο ἐπισκόπων, καὶ λαμβάνει θέσιν εἰς τὸν χορὸν.

Βαθεῖα κατάνυξις ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μέλλοντος Ἁγίου Λουδοβίκου. Δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής, ἀλλ' εἶνε ἤδη μέγας ἐν ἀρετῇ καὶ εὐσεβεῖα. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς, ἐπαναλαμβάνει καθ' ἑαυτὸν τοὺς λόγους τοῦ Δαυὶδ : « Πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου . . . Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς . . . »

Τώρα ἀναμένουν τὴν Ἱερὰν Λήκυθον, τὴν σταλείσαν ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὸ χρίσμα τοῦ Κλόβιος, καὶ φυλακισμένην εὐλαδῶς εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Ρήμου.

Ὁ πρωτοεὐεὺς μετέβη ἐκεῖ νά τινε πρκαλάθη, καὶ τὴν φέρει ἔφιππος, ὑπὸ ἀργυρῶν οὐρανίαν, βασταζομένην ὑπὸ τεσσάρων βαρώνων, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται « Ἰππῶται τῆς Ἱερᾶς Λήκυθου. »

Εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ τὸν ὑποδέχεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ὑπόσχεται νά τὴν ἀποδώσῃ πιστῶς μετὰ τὴν τελετὴν.

Δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἡγεμόνες παρουσιάζουν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν ἀμύγυριν. Κατόπιν ὁ Βασιλεὺς ὀρῖσκειται ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ λαμβάνει τὸ στραταρχικὸν ξίφος, τὸ ξίφος τοῦ Καρολομάγνου, τὸ ὅποιον θὰ παραδώσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τεταγμένον νά το κρατήσῃ ἐνώπιόν του . . .

Τὴν στίγμην ἐκείνην ἡ Ἰωάννα ἔκυψε, θέλουσα νὰ ἴδῃ τὸν σύζυγόν τῆς Ἀκούσας τὸνομά του, ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸν ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἀνάστημα, οὔτε τὴν ἡλικίαν, οὔτε τὴν ὄψιν τοῦ Φερράνδου, καὶ καθὼς ἀνρθοῦται κρατῶν γυμνὸν καὶ ἀνυψωμένον τὸ ξίφος, διπλῆ κραυγὴ — χαρᾶς κραυγὴ, καὶ κραυγὴ τρόμου, — ἐκφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ πνίγεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν, αἱ ὁποῖαι χαιρετίζουν πανταχόθεν τὸν νέον Βασιλέα.

Δὲν ἦτο ὁ κόμης Φερράνδος. Ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ Βωδουῖνος !

[Ἐπεται τὸ τέλος]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Doulliac.]

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΒΙΟΣ

Τὴν Πρωτομαχίαν, ἡ οἰκογένεια Ἁγυελακοπουλίδου εἶχεν ὑπάγη εἰς τὰ Πατήσια. Ἐκάθησαν εἰς ἐν κατάφωτον Ζυθοπωλεῖον, πλησίον τοῦ Ἁγίου Λουκά, διέταξαν μίαν ὀκτὰ μύραν, καὶ πίνοντες ὀλονέν, ἀπελάμβανον τὸ θέλημα.

Τί κόσμος ! τί κίνησις ! τί φωνές ! τί γέλιχα ! τί φῶτα ! τί ἄνθη !

Ἡ γιαιγιά ὁμῶς, εἶτε διότι ἔχει τὴν συνήθειαν νά μελαγχολῇ ὅταν εὑρίσκειται μέσα εἰς φαῖδρον κόσμον, εἶτε διότι ἡ μύρα ποῦ τῆς ἔδωσαν ἦτο . . . νεράκι καθαρὸν, — ὁ ζυθοπώλης, βλέπετε, ἔνεκα τῆς πολυκοσμίας, ἐδοκίμασε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ θεῖμα τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο Χριστός, δὲν το ἐπέτυχε καθόλου, — ἡ γιαιγιά, λέγω, κατελήφθη ἀπὸ μελαγχολικὰς σκέψεις, ἐσιώπησε διὰ πολλὴν ὥραν, ἐστέναξε δύο τρεῖς φορές, καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε τὸν στίχον αὐτὸν τοῦ Πηράσχου :

Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος, δὲν εἶνε !

— Τί, τί εἶπεν ἡ γιαιγιά ; ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἀγγελακοπουλίδης τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ Ἀνδρῆκου, ὁ ὅποιος ἐκάθητο πλησίον τῆς γιαιγιάς του

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρῆκος ἐπαναλαμβάνει, ὅτι καὶ ὅπως εἶχεν ἀκοῦση :

— Δὲν εἶν' ὁ βίος Μάϊος, Ἴ ο ὄ ν ι ο ς δὲν εἶνε !

— Ω ! τότε λοιπὸν τί εἶνε ; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ ἐν μέσῳ γενικοῦ γελώτους.

— Μὰ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε οἱ ἄλλοι μῆνες, μαμαπᾶ ! ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς.

Η ΕΚΛΕΪΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἡ Φώρη, — ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι τῶν Ἀθηναίων, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, — ἦτο ἀπαρηγόρητη. Ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου, καὶ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς θάπελάμβανε τὸ σπάνιον αὐτὸ θέαμα. Ἀλλ' ὁ ἀτίκτος οὐρανός, ὡς νά το ἔκκμεν ἐπίτηδες, εἶχε σκεπασθῆ με σύννεφα, καὶ μάλιστα πυκνότερα εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εὕρισκετο ὁ ἥλιος.

— Κακοτυχία ! ἔλεγεν ἡ Φώρη δὲν θὰ ἰδοῦμε ἔκλειψι σήμερα μ' αὐτὰ τὰ σύννεφα τὰ κακά !..

— Μπᾶ ! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Σπύρος ἄφ' οὗ εἶνε σήμερα κκοκαίριχα, δὲν θὰ ναβληθῇ γιὰ αὔριο ;

— Ὅχι δά, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος ἡ ἔκλειψις θὰ γίνῃ σήμερα μ' ἐν τῇ διαφορᾷ ὁμῶς, ὅτι ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐπεριμέναμε μ ε ρ ι κ ἡ, θὰ τὴν ἰδοῦμε ὁ λ ι κ ἡ.

Καὶ πραγματικῶς, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἔκλειψιως, ὁ λ δ κ λ η ρ ο ς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἦτο σ κ ε π α σ μ ε ν ο ς.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Ὁ Γιάγκος περιπατεῖ μὲ τὸν πατέρα του, καὶ περιπατεῖ ἀφηρημένος, μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλά.

— Ἐ ! τοῦ λέγει ὁ πατέρας, κύταζε μπροστά σου μὴν πέσης. Τὰ σύννεφα ἀκολουθεῖς ;

Ἡ Γιάγκος χαμηλῶνει τὸ κεφάλι διὰ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα πάλιν τὸ ἀνυψώνει πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἄν δὲν ἀκολουθῆ τὰ σύννεφα, ἐξακολουθεῖ ὁμῶς τὰς σκέψεις του. Καὶ ἔξαφνα ἀνακράζει :

— Μπαμπάκα, ὁ οὐρανός δὲν εἶνε . . . τὸ ταβάνι τοῦ δρόμου ;

ΧΙΟΝΙ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Ἡ βερυκκιῆς εἶνε ἀνθισμένες. Αἱ κορυφαὶ των εἶνε κατάλευκοι, ὅπως τὸ κεφάλι τῆς γιαιγιάς καὶ τοῦ παπποῦ. Αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν κάμνει τοῦλάχιστον ὁ Μπεμπές.

Μίαν νύκτα ἐφύσησε δυνατὰ, καὶ ὅλα τὰ ὠρεῖα ἐκεῖνα ἄνθη ἐστρώθησαν κατὰ γῆς. Παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων ἐσχηματίσθησαν μικροὶ κάτασπροι τάπητες.

— Μπᾶ ! ἀνακράζει τὸ πρῶτὸ ὁ Μπεμπές χιόνι !

Πλησιάζει μὲ δισταγμὸν, διότι ἔχει κάποιον προαίσθημα, ὅτι τὸ χιόνι ἐκεῖνο δὲν θὰ εἶνε, ὅπως τὸ χειμωνιάτικον, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν. Ὅπωςδὴποτε, προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ, σκύπτει, τὸ πιάνει, καὶ ἔκ-

πληκτος ποῦ δὲν το βλέπει οὔτε νά λυβνη οὔτε νά ὑγραίνῃ τὰ χερᾶκια του, φωνάζει πρὸς τὴν μητέρα του :

— Ἰδέε, μαμάκα, ποῦ ἐμάζευσα χιόνι ἀνοιξιάτικο !

Η ΠΡΩΤΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Ἡ Λόπη ποτὲ ἔω; τώρα δὲν εἶχεν ἀποκτήσῃ ὀμβρέλλαν. Καὶ ἦτο τὸ παιδικὸν ὄνειρόν τῆς.

Ἐπὶ τέλους, εἰσακούσατα τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τῆς, ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν χαριτωμένην ὀμβρελίτσαν, γαλάζιαν ἀνοιχτὴν μὲ χερᾶκι κάτασπρον.

Ἡ Λόπη εἶνε καταγοητευμένη. Τὴν κρατεῖ μὲ προσοχὴν τὴν προφυλάττει ὡς κάτι τι πολύτιμον, καὶ δὲν τὴν ἀνοίγει διόλου. Ἡ παραμάνες ποῦ κρατοῦν τὰ μωρὰ εἰς τὴν ἀγκαλίαν των, δὲν τα προσέχουν περισσότερο ἀφ' ὅσον προσέχει ἡ Λόπη τὴν ὀμβρελίτσαν τῆς.

Ὁ ἥλιος τοῦ Μάϊου καίει φλογερός. Ἡ γαλάζια ὀμβρελίτσα μένει ἐπιμόνως κλειστὴ.

— Μὰ ἀνοίξε λοιπὸν τὴν ὀμβρέλλα σου, Λόπη ! τῆς λέγει ἡ μητέρα.

— Ω, ὄχι, μαμά δὲν εἶνε ἀνάγκη. — Μὰ θὰ σου μαυρίσῃ ὁ ἥλιος τὸ πρόσωπο . . .

— Μπᾶ ! καὶ ἂν μου ξ α σ π ρ ἰ σ ῃ τὴν ὀμβρέλλα, ποῦ εἶνε γαλάζια ; Δὲν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτό ; — !!!

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ὅταν διὰ πρώτην φοράν φέτος ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι κεράσια, ἡ μικρούλα Κικὴ ἐκρέμασεν ἀπὸ μίαν τούφαν εἰς τὰ αὐτάκια τῆς, καὶ ἦτο πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὰ δροσερὰ καὶ κατακόκκινα αὐτὰ σκουλαρίκια.

— Μὰ πέ μου, μαμάκα, ἔλεγε τὰ σκουλαρίκια μου δὲν εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὰ δικά σου, ποῦ εἶνε διαμαντένια ; Τὰ δικά μου τοῦλάχιστον, ἅμα βαρεθῇ κανεὶς νά τα φορῇ, μπορεῖ νά τα φάγῃ !..

ὀλίγον κουράζεται καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νά τον βοηθήσῃ. — Καλέ, τί λέε; ἀνακράζει ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν εὑρεῖς λοιπὸν ὅτι τὰ φυλλάκια, μὲλις

Καὶ μετ' ὀλίγον . . . τὸ ἀπέδειξεν ἐμπράκτως

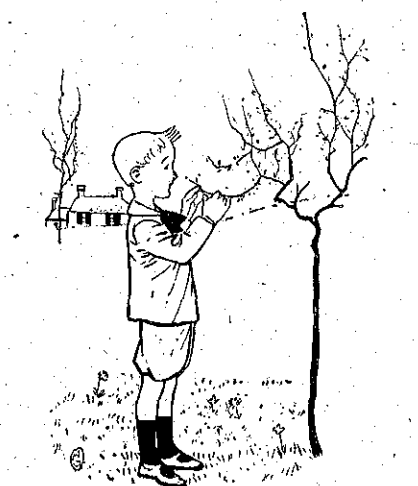
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΣΟΧΗΝ

Εἰς τὴν Κηφισίαν, εἰς τὸ κτήμα τοῦ Κρίτωνος, ὑπάρχει ἓνα δεινδράκι ποῦ τὴν ἔσπετᾷ τοὺς βλαστοὺς του.

Ὁ Κρίτων κατεβαίνει κάθε πρῶτὸ εἰς τὸν κήπον καὶ παρακολουθεῖ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὰς προόδους τῆς νεογεννητοῦ αὐτῆς πρασινάδας. Ἀλλὰ τοῦ φαίνεται ὅτι δὲν προχωρεῖ πολὺ γρήγορα.

Ἀλλ' ἄθρα, κάθε ἡμέραν παρατηρεῖται μίαν μικρὰ αὐξήσις, ἀλλὰ τόσῳ μικρὰ ! Πρέπει νά πέριμμένη πολλὰς - πολλὰς ἡμέρας ἀκόμη ἔως νά γίνουν φύλλα καὶ ἄνθη. Καὶ ὁ Κρίτων εἶνε ἀνυπόμονος ἥθει τὸ δεινδράκι του νά φουτώσῃ γρήγορα, νά πρασινίσῃ, νά γίνῃ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δεινδρα τοῦ κήπου, τὰ πρῶτα. Τί νά κάμῃ ; Ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μίαν ἰδέαν :

Παρετήρησεν ὅτι ἅμα σκάσῃ ὁ βλαστός, — τὸ μ ᾶ τ ι, ὅπως τὸν λέγει ὁ κηπουρός, — τὸ φύλλον ἔσπετιέται καὶ μεγαλῶνει γρήγορα. Πέρνει λοιπὸν μίαν καρφίτσαν, καὶ ἀρχίζει νά τρυπᾷ ἓνα - ἓνα τοὺς βλαστοὺς τοῦ δεινδρουλλίου. Μετ'

ὀλίγον κουράζεται καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νά τον βοηθήσῃ.

— Καλέ, τί λέε; ἀνακράζει ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν εὑρεῖς λοιπὸν ὅτι τὰ φυλλάκια, μὲλις

γεννῶνται, εἶνε τρυφερὰ, εὐπαθῆ, καὶ ἔχουσαν ἀνάγκην νά εἶνε ἔτσι σκεπασμένα, ὡς μικρὰ παιδιὰ, διὰ νά μὴ τα προσβάλλῃ ἡ ὑγρασία καὶ τὸ ψυχρὸν ;

— Ἄ, ναί, ἐννοῶ, μαμαπᾶ ! ἀπαντᾷ ὁ Κρίτων ὁ βλαστοὶ εἶνε ὅπως τὰ μωρὰ μέσα ἔστὰ σπάργανα !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 195.)

— Ἴσως ὁμῶς ἀπατάσαι. Ὁ ἐσωτερικὸς δακτύλιος εἶνε τόσον ἀραίος, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπομεν ὀπισθεν τοῦ Κρόνου, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ δύο δακτύλιοι δὲν γνωρίζομεν ἐπίσης ἀπὸ τί ἀποτελοῦνται.

Πιθανὸν οἱ Κρόνιοι νά μὴ θαυμάζουσαν ὅσον φαντάζεσαι τὸν δακτύλιον τοῦ πλανήτου των. Μήπως γνωρίζομεν τί ἐντύπωσιν κάμνει εἰς αὐτοὺς ὁ δακτύλιος ;

Ἄς ἴδωμεν ! Ἐπέσασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σου ἐπὶ καὶ ἡ Γῆ ἔχει τὸν δακτύλιόν τῆς ;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον !

— Μάλιστα, εἶνε ἀληθές ἔχει τὸν δακτύλιόν τῆς εἰς τὰς ἰσημερινὰς χώρας, ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὸν Κρόνον. Καὶ καθόλου δὲν θὰ μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον, ἂν ἐμάνθανα ὅτι ἀστρονόμοι ἐπὶ τοῦ Ἄρεως ἢ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀσχολοῦνται περισσότερο περὶ τοῦ γηίνου δακτυλίου ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γῆς.

— Λοιπὸν, καὶ μοῦ διηγηθῆς περὶ τοῦ δακτυλίου μας.

— Διὰ νά σοῦ ἐξηγήσω ὅλα σαφῶς, πρέπει γὰ σοῦ εἶπω πολλὰς λεπτομερεῖας. Διὰ τοῦτο θὰ σοῦ τὰ εἶπω τώρα δι' ὀλίγων ὅταν δὲ ἀπὸ τὸ ταξιδίον μας κατέλθωμεν εἰς τὴν Γῆν, τότε ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν δακτύλιόν μας.

Θὰ μάθης λοιπὸν, ὅτι καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερον, αἱ χῶραι αἰ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τ' ἀριστερὰ τοῦ Ἰσημερινοῦ, εἰς πλάτος κέντε περίπου χιλιάδων χιλιομέτρων, καλύπτονται κατ' ἐναλλαγὴν ὑπὸ δακτυλίου ἀπὸ νέφη — τὸν ὅποιον ὀνόμασαν οἱ ἀμερικανοὶ Κλάουδ-Ρίγχα (*) — Ὁ δακτύλιος λοιπὸν αὐτός ταλαντεύεται μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἓνα τροπικὸν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ χύνει ἄφθονον βροχὴν κατὰ τὴν διάδοσίν του, ὅπως τὸ ποτιστήριον, τὸ ὅποιον ὁ κηπουρός κινεῖ κατὰ μῆκος τῶν πρασιῶν τοῦ κήπου του πηγαινοερχόμενος.

— Ἀπὸ τὸν δακτύλιον αὐτὸν προέρχεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν, σχεδὸν εἰς ὀρισμένην ἡμέραν, περὶ τῆς ὁποίας κάμνει λόγον βιβλίον

(*) Κλάουδ σημαίνει νέφος, καὶ Ρίγχα δακτύλιος.

καλλιγής Μ. Μυστικῶν. — ἡ Φθινοπωρινή Νδὲ πληροφωρεῖ τὸν Λεοπάρδαλιν...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλὰ-ξοῦν: ἡ Βλαχουποῦλα μετὸν Παπυτωσιώμον Γάτον, Ἐανθὴν Νησιωποῦλαν...

πολὺ διὰ τὸ ἄριστον πῦρ ἐπέθηκε εἰς τὸν Δαχμοσιανόν.) Ἀποπροκαταμίτην ([ΕΕ] δὲ τὴν ὠραίαν...

Ἀπὸ ἑνα γλυκῶ φίλδακι στέλλει ἡ Διήπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Τσοῦχτραν ([Ε] διὰ τὴν ἐκτενή...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 'Ιουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ Δι' ἰδέσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 'Ιουλίου.

508. Λεξιγράφος. Προτὶν τι φυσικὸν "Δι' ἐνώση μ' ἑνα γράμμα Χρυσοφόρον τινὰ γῆν...

309. Συλλαβογράφος. Σύνθετον, ἀντωνυμιαν καὶ δύο γράμματα ἐνόησον...

310. Στοιχειογράφος. Εἰς τὰ ἔξη μου φηεὶα χύθης κατὶ προσφιλέας...

311. Ἀναγραμματισμός. Ἐν ὧς ἔξω με ἀφίσης εἰμαι ἔν' ἀπ' τὰ ποτὰ...

312. Γωνία. + * * * * = Δένδρον. * + * * * = Ἀγαλαμοσιός...

313. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον. 1. — Ἡ πείρα εἶνε μέγας διδάσκαλος...

314 Φύρην Μίγδην. Νῆα σαθρὴν ἰδὲ τὴν ἀνορμιετὸν σὺδαινα ἀνσμηκῆ ροήσαν.

315. Ἀπορία. Συναπτῶ κατ' ὄδον δύο ληστές, οἵτινες ἐπιτίθενται...

316. Λογοπαίγιον. Ποία πόλις μᾶζ λέγει δὲ τὸ μεσαίον γράμμα...

317. Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων...

318 Φωνηεντόλιπον. πρ-ν-πῆμ-τ-ε-χ-ξ

319. Ἑλλειπσομόφωνον. α-α-ε-α-ου-ε

ΑΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλου 17. 207. Γύθιον (τῆ, θεῖον). — 208. Ἀλυσιών, κύβων...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 'Ιουνίου 1900 Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 26

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ἐν ᾧ ὄλοι τὸν ἐνόμιζαν νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, ὁ κόμητα ἐγήρασκεν εἰς τὰ βάθη...

Ἦσαν ἄλλοτε τὸν κόμητα Βωδουῖνον καὶ νύ τοῖς τον παρουσίαση. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις...

Καὶ ὁ γηραιὸς Αὐτοκράτωρ ἐπέστρεψε καὶ εἰς ἤλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ κράτη...

Ἦτο ὁ Πανισρώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σένσης, μεταβαίνων εἰς τὸν κόμητα τῆς Προδηγίας...

Ἡ Γλυκερία, σθηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του. (Σελ. 218, στήλ. 6')